

VITÁL MÁRIA

Húség

A gerendává nőtt tüskét hasogatom,
emlékek izzó paraszára dobálom.
Húséget fogadtam az álmaimért, s
tettek mezején türelemmel várom.

Reményt sűrít bennem a pillanat,
szívem érzésekkel, vágyakkal tölti,
a szenvedés perzselő lángja éget,
álmaimat a lelkem titokban őrzi.

Pernyével libbennek az elvesztett
órák hibákkal tűzdelt percei.
A sötétedő ég fátyla
bánatos könnyel lesz teli.

Jöhet vihar, villám, az ég haragja,
Az új hold álmaim' húséggel élteti,
A fagyos tél hiába erölködik, az
éltető tavasz holnaptól megérkezik.

Érzelmi húséggel gondozom újra
az álmaim magját, megújulva.
Égi áldás éltesse a rügyattanást
illatos virággá, a világ elé vonulva.

A parton

Az igazság fájdalmas könnye,
forrása lett háborgó lelkem tengerének,
vitorlaszárnyam vágyba kapaszkodott,
hogy mielőbb a partra érjen.

Ígéret földjéről vihar sodort
az érzelmek hullámzó tengerébe,
Uralkodó érzések már a parton ülnek
a futóhomokban, a sóskönnyek ízében.

Varázslat

Varázsszemem látja lelked görcseit,
képzeletben feloldom a dermedt húrjait.
Átölelnék lelkem láthatatlan szárnyai,
szíved melegét őrzöm, s a közös álmaink’.

Sziklafalhoz küldöm biztató sugallatom,
erősítse visszhangja szerelmes dalom’.
Futócipőt varázsolok a fekete felhő lábára,
ég-kéket s mosolyt a sápadt hold arcára.

Az ég fátylába pólyálom törött szárnyaid’,
szellő hátán ringatom merész álmaink’.
Sugárzó napot varázsolok a fagyos életre,
s szerelem magját, hogy virággá éltesse.

Varázsfényt szövök a szerelem lángjából,
otthon melegét, hol a szeretet átkarol.
Eltorzult maszkod lefejtem a szemem tükrében,
Siratódalt komponálok a szenvedésedre.

Varázsszőnyegre gyűjtöm a pislákoló világ fényét,
mennydörgés, villámlás segítse a tűzben égést.
Szürke pernyére varázsolok éltető esőcseppet,
kibújtatlak az álruhából, meztelen testedre...

Varázskötéllel vontatlak a múlt romjai alól,
Tűzrakást varázsolok, hol egy másik láng átkarol.
Leolvasztom rólad, amit a rossz viszony reád sütött,
küldetésed végéhez ért, ha a harangszó delet ütött.

S ha felfedezed testedben a lelked centrumát,
varázslatnak érzed, és látni fogod a csodát.
A csönd véget ér, hangot adsz a holt szavaknak,
ellenállsz a kísértésnek, s önmagad vagy – önmagadnak.

A varázslattól érzed, erővel töltött meg az élet,
a szeretet örök magja szívedben újraéled.
Tested temploma meghallja az imád,
Lélekben veled lesz, aki téged imád. –

Varázsszemem látja, elhagy majd a koldus magány.
Lángban égve, fénybe érve, lelkünk egymásra talál.
Varázsszárnyam ott vár majd a szakadék felett,
Sebzett lelked átölelem, és együtt repülök veled.

Tegnap még...

Tegnap még tornyok omlottak a földre,
fekete füst gomolygott az égen.
Egy pillanat alatt lángban égett a világ,
s törött szárnyal repültél merészen.

Tegnap még kúszva indultál a hegy ormára
a gyötrelem tetőpontjáról menekülve.
A hegy lábánál megtorpantál, de
zsibbadt tagjaid' vonszoltad előre.

Tegnap még fájdalom volt és düh,
kétségbeesésben kitörő ijedtség.
Szemedben a bánatos könny ragyogott,
Reád telepedett a bosszús ingerültség.

Tegnap még a siralom órája ketyegett,
könnyeidtől a patak folyóvá duzzadt.
Fekete varjúsereg repkedett
a vészjósló felhők leple alatt.

Tegnap még holdtalan volt az égbolt,
csak a képzelet fáklyái égtek.
Aranyként csillogott a réz is, s az
álmaidban szótted a tündérmeséket.

Tegnap még a bánat virága nyílt,
szívedbe préselted az illatát.
A lelkedben gyászének tombolt,
ritmust dobolt a szívkalapács.

Tegnap még a gond redőnyt húzott
a verejtékes homlokodra.
Arcod fénye patakzó
könnyedtől csillogott, ragyogva.

Tegnap a kebled hevesebben dobogott,
nem préselted szívedbe a sóhajt.
Álmaid bilincse fogva tartott, s a
vágyak bősége táplálta az óhajt.

Tegnap még jártál a vigalom termében,
szíved világi ékességgel itatták.
Telve voltál hittel, reménnyel,
arcodon az öröm melege futott át.

Tegnap még elvarázsolt az
új zamatú csókok bája.
Viharos szélben egybeolvadt
két szerető szív lángja.

Tegnap még nem tudtad, hogy
melyik csók ejt édes kábulatba.
Rejtekhelyen nevelt rózsa
miért sebez, karcol, tövisével újra.

Ma? Ma már tudod!
Bölcsebb lettél egy évvel.
Szíved telve, hittel, reménnyel,
szeretet fényével, s a lelked békével.

Májusi éj

Testünk takaróján
sejtjeink milliárdja
dolgozik a létért,
burokban fogant
vágyaink reszketnek a
boldogság és gyönyör
édes mámoráért.
Bőrünk bársonyának
ezernyi cseppje oltja
felizzott testünk
lángra lobbanását,
májusi éj leple alatt
ragyogó csillagok
lesik a testünk s lelkünk
egybeolvadását.